

03/24

Ben

Dışavurumcu

sadece

nihilist

bir liman

darmadağın

arıyorum.

anlam

verme

bozukluğu

MOONCHILD V

*"I'm up a creek and you're my paddle
Where there is you there is my soul"*

Eskişehir, 2024.

such a bad dream
I see you in your air bed
I am trying yo catch your eyes
from the ceiling
I fall upon you, like a feather
and find my way to the space
next to you

just you
and your agonal breath
I am screaming, hyperventilating
I can't climb the stairs
I can't carry your bare feet
can't carry myself

such a bad dream
al the devices are clocking in
to keep you alive
and every day
I wake up
to keep you alive

just you
and your agonal breath
I am watching you from the ceiling
trying to catch your eyes
without blinking
while all of the tides
are shifting inside me

such a fucking nightmare
such a fucking fiction
I am not the same person
the Compass has abandoned me
the haze has surrounded me
I am watching you from the ceiling
terrified to sleep

trying to catch your eyes without blinking and everytime you try to catch the
flare of my face and I try to conceal what I am yearning just to hope, me is
the thing you are seeing.

İrem Genkertepe

L MIRA DE

Boş Kovanlar

Tanrım

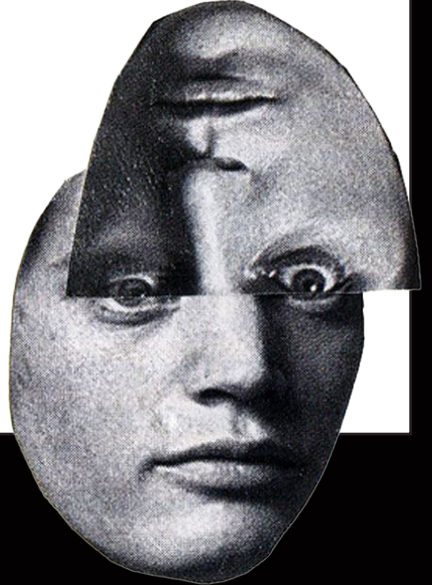
32 kalibrelik bir tüfek vereceğine sırtıma
sevgi koydun avuçlarıma
böylelikle öğrendim
bir insan canı en iyi nasıl alınır
son duasını ettirmeden!
Şimdiyse her karşıma çıkanın
bir tutam sevgi bırakıyorum yüreğine
ruh bedenden hemen kopmasın;
azar azar bırakıyorum
bir ceset çürümeden, hemen diğerine!
Acele ediyorum
arıyorum kendi intiharıma giden yolu
bekliyorum ki
birileri de benim çamuruma sevgi
karıştırsın..

Yağmur Caniklioğlu

Yapılmayacaklar

- İlgili cemiyetten kabul almak için kamuflaj fabrikan olduğunu iddia et.
- Yüksek mevkideki tanıdıklarla görüş.
- Komşun açken yemek yemeyi bırak.
- Sermaye sahiplerinin koltuk altını yala.
- Büyük laflar etme.
- İnsanlara daha fazla vakit ayır.
- “Neredeyse sevişecektik” listesi oluştur, libidon yüksekken onları yokla.
- Politik doğruculara kızmayı bırak.
- Twitter'daki tüm kadınlara yürü.
- Bir daha Camus'den bahsetme.
- Sektörün pastasına bak ve azmet.
- Ümraniye'ye taşın.
- Çayyolu'nda yoga stüdyosu aç.
- Evde viski yap.
- Facebook grubu kur.
- Sıra arpacıkta.
- Yalova'dan arsa al. Tiny house.
- Ana muhalefet ilçe yönetimi.
- “Ars longa, vita brevis”.
- Hukuk ve edebiyat.
- Ağzımıza sığınarlardan bahsetme.
- STK'larla işbirliği.
- Midenin üçte birini doldur.
- Samimiyetten bahsetme.
- Yeni bir bağlılık.
- Şiir sokakta.
- Şiir yazmayı bırak.

Oğuzhan Kayacan

AYIN KİTABI
BOOK OF THE MONTH.

“After three rounds of this he crept to the corner of the shower stall and wept, folding his arms over his head, making his hair tacky with blood, and that night he slept there, covered with a towel instead of a blanket. He had done this sometimes when he was a child and had felt like he was exploding, separating from himself like a dying star, and would feel the need to tuck himself into the smallest space he could find so his very bones would stay knit together.”

“Üç turdan sonra emekleyerek duşun köşesine büzüşüp ağladı, kollarını başına sarıp saçlarını kan içinde bıraktı ve battaniye niyetine havlu örtüp orada uyuyakaldı. Bunu çocukken arada sırada yaptığında infilak ettiğini, ölen bir yıldız gibi kendinden ayrıldığını hisseder, kemikleri birbirinden kopmasın diye bulabileceği en küçük deliğe sığışma ihtiyacı duyardı.”

- 1: TANRI MORGREN İLE VERMANT DAĞININ TEPESİNDE.
- 2: TANRI HOWLOW'DAN BİR ÖĞÜT.

TANRI MORGREN İLE VERMANT DAĞININ TEPESİNDE.

Ah sen, Morgren
Korkunç, solgun bir ışığın altında dikilen
Bizim canımızla övünüp, büyüyen
Ak faninin deliğinden çıkan dehşet—şaşırt beni!
Çevrili dursun büyü yüklü deryalar
Mucizelerle sen—şaşırt beni
Kara ayın altında
o yeşil gecede
kızoğlankız öpüşlerinle sen
geceleyin göklerince durulan Morgren—şaşırt beni!

*

Ah sen, Morgren
Kendi ateşiyle yanan alaca
Esriyen melek, gecenin gizlediği benden
İzlerken güzel gözlerin şafağı--şaşırt beni
Değil midir ki cennet cehennem yalan?
Değil midir ki aydınlanmak için kararmıştır onca insan?
Sen, ah sen, zevk cümbüşüyle renklenip dirilen Morgren
biraz olsun şaşırt beni -- hadi yalvarırım durma şaşırt beni!

Değil midir ki ölüm gelecektir benim için şafakta
Ah sallarken gülleri güvercinlerin ağzında duy gülüşlerimi
İşte bu senin için akıttığım kan!
İşte bu senin için aldığım can!
Söndür ışıklarını bu kentin ve benim için şu canımı artık al!

*

Ah sen, Morgren
Ne yeni bir dünya diliyorum senden
Ne yeni bir aile
Ne birisi olmak istiyorum değer verilen
Ne de hiç kimse
Ben doğdum, ben yaşadım, ve ben ölüyorum Morgren
Bana büyüklüğünü anlat hadi ben ölmeden
Bana kucak dolusu bıkkınlık beyitleri düz
Her şeye rağmen Morgren
Çık o odandan
ve beni düz!

*

1995'te Japonya'da 24 yaşında bir adamdım
Karımı haziran ayında kendini asmış bir şekilde bodrumda bulduğumda
Üzgün gözlerle ona baktım, soğuk tenine dokundum
Kulaklarını tattım, memelerini tattım, dudaklarını tattım
Tattım sonra o dar yarığını
Dudakları karımın zihnimde küçük kâbuslar doğurdu
Memeleri bana bir şeyler söyledi
Kulakları adını son kez işitti
Ve gözleri, gözleri Morgren bana aşkla baktı
Ben Morgren onu kendi ellerimle gömdüm
Mezarı hâlâ orada
Japonya'da ve Tanrıyla birlikte yükselmekte
Ve sen Morgren, seni tanıdığımda 30 yaşındaydım
İhtiyacım olduğundan sana inandım
Ve işte bu şiir sana, ölmek üzere olan bir adamın, hayır,
belki de çoktan ölmüş olan bir adamın yalvarışı
yalvarırım Morgren
gel ve al canımı!

*

Ve Morgren eğer almayacaksan canımı
İyi dinle bu son sözlerimi
Katilleri uzak tut benden
Tanrıya tapıp günah işleyenleri uzak tut
Günahsızları uzak tut benden
Hiç sevişmemiş olanları uzak tut
Geçmişe takılı kalanları, gelecekleri için
Canla başla uğraşanları uzak tut
Uzak tut benden ölü sevicileri
Uzak tut benden ailesini reddedenleri
Uzak tut benden sevmeden sevişenleri
Uzak tut benden sevgiyi kirletenleri
Uzak tut benden her sevgiyi temiz zannedenleri
Beni benden uzak tut Morgren!

*

İnancım tam
Hastayım
Dehşet uykularından henüz yeni uyandım
Cennetteki yerim hazır

Bekliyorum ölümü
Bekliyorum seni
Ah sen, Morgren: ölümün efendisi
Ah sen, Morgren: ölümün ta kendisi
Durma bana eşsiz bir kutsanış getir
Durma beni gökten yere indir!

/hadi yalvarırım şaşırt beni!

TANRI HOWLOW'DAN BİR ÖĞÜT.

Sürgün edildiği halde gülümseyen ruhları görün
Ayrı âlemlerde dans ediyorlar parlak zaferleri için yeryüzündeki
İntikam için tekrar geri gelecekler arasından gölgelerin
Öz'e yükselen: bunu bilin.

Hayatımızı Ghalida dağının tepesinde
Teslim ederken efendimizin rahminden tekrar doğan
Yüce meleğe
Ve ölüme rağmen canlılığını sürdürmeye devam ederken tabiat
Asla ertelemeyin küllerinizden yükselmeyi yeniden

Alternatif bir gelecekte bulacaksınız birbirinizi: bunu unutmayın
İblisler, cadılar, vampirler, ve siz çılgın bedenlerde hapsolmuş ruhlar.

Her biriniz için yazılmış bir sürgün metni var
Bu sizin kaderiniz
Size tek tavsiyem şudur: bilmeyi isterken
bilmemeyi seçiniz.

Siz; iblisler, cadılar, vampirler, ve siz çılgın bedenlerde hapsolmuş
ruhlar. Alternatif bir gelecekte bulacaksınız birbirinizi: bunu unutmayın.

Henüz doğmamışken çocuklarınız
teslim olacağınıza
Tehlikeye itiraz etmeden yaşayacak, o vahşi hayvanın gözlerine
bakarken kabulleneceksiniz.

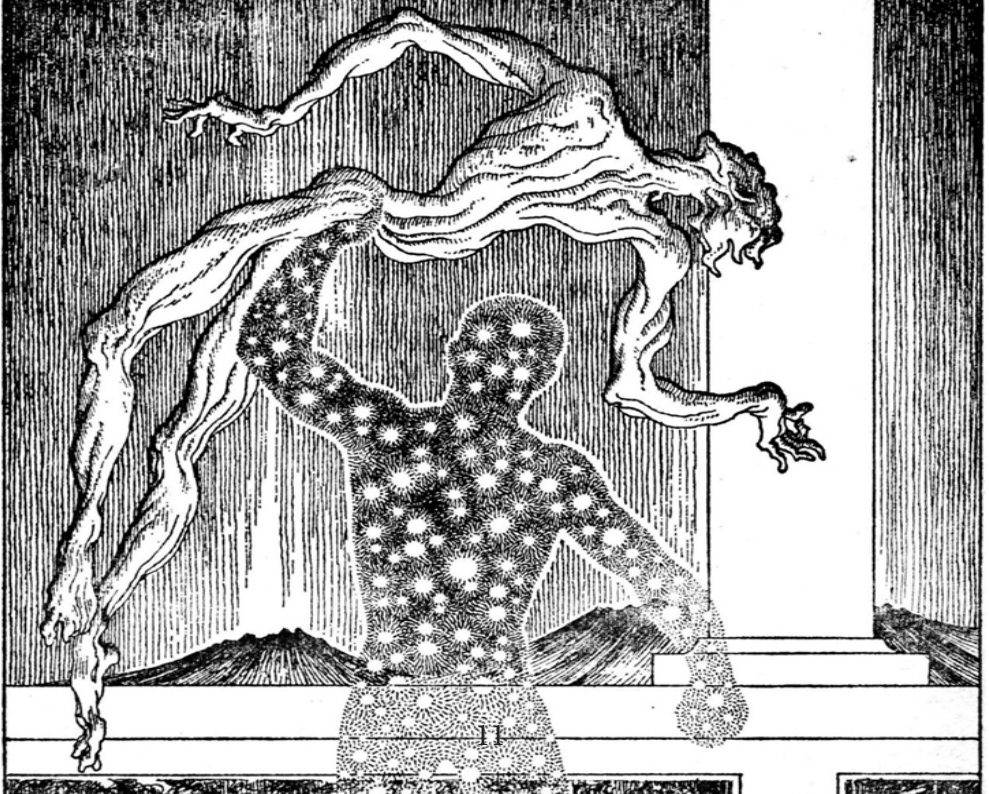
Ve siz kahrolası çocuklar
Ölümün varlığını bilerek yaşayacaksınız ve günü gelince onu
tadacaksınız
Vakti gelmeden ölümün sizler
Tanrının eşsiz oyuncakları
Terk etmeden önce bu boktan dünyayı
Görün! Görün! Görün!
O küçük gizemli kapıyı!

Ve asla uyuyup uyanmayın
Tekrar uyuyup uyanmak için!

Bilin: her nefeste ölmelisiniz dünyayı net bir şekilde GÖREBİLMEK
İÇİN!

Bir gece yarısı, uyku ve uyanıklık arasında.

Meczup Abdal

*“Ah bu katı, kaskatı beden bir dağılsa,
Eriyip gitse bir çiy tanesinde sabahın!
Ya da Tanrı yasak etmemiş olsa,
Kendi kendini öldürmesini insanın!”*
Hamlet – William Shakespeare

Viona

Karanlık kayın ormanı, pus ve karla kaplıydı. Tepeler soğuk gölgelere dolu, ölüm sessizliğiyle lanetlenmiş gibi kimsesiz ve boştu. Sayısız ağacın köşelerinde hüznü kış bitkileri bitmişti. Nergislerin ve çuha çiçeklerinin rayıhası sessizlikte dans ediyordu. Her taraftan ölü, kaskatı, insanı derin uyku ve hülyalara sürükleyen bir rüzgâr esmekteydi. Derken sessizlik bozuldu. Derin karın üzerinde kibarca yürüyen Viona, sepetine bulduğu şifalı çiçekleri ve bitki köklerini dolduruyor, karın üzerinde bir ceylan gibi seke seke geziniyordu. Ara sıra durup, kayın ormanının tekinsiz ve kimsesiz köşelerinden süzülüp gelen rüzgârı yüzüyle karşılıyor, derin, çok derin nefesler alarak çıplak ve bembeyaz dalların arasından gökyüzünü izliyordu. Ormanın uzak serhatlarında ufak bir kulübede yaşıyordu babasıyla birlikte. Ancak babası, acımasız ve kör talihin dokunuşuna kurban gitmekteydi. Her gün daha fazla öksürüyor, mendilleri kıpkırmızı kanla bulayana dek durmuyordu. Viona, her gün ve her gece ormanı arşınıyor, umutsuz bir edayla şifalı bitkileri kulübeye götürüp babası için kaynatıyordu.

“Bugün nasılsın babacığım?” Cevap hep aynıydı. Babası başını öne eğip çatlayana kadar öksürüyor ve konuşamıyordu. Hem babası için gece gündüz demeden karlı tepelerde, tekinsiz ağaçlık vadilerde yürüyor, hem ocağa odun atıp, yemek pişiriyordu. Tüm bunların üstesinden gelmek onun için külfet değildi. Civar bölgede çok az olan insan nüfusu tarafından erdemi ve dirayetiyle bilinirdi. İnsanlar onun kestane rengi buklelerini görmek için bilerek yollarını uzatıp kulübenin yakınından geçerlerdi. Gözleri koyu kahverengi, parlak, pasparlak. Vücudu biçimli ve dayanıklıydı. Viona güçlüydü. Viona güzeldi. Viona sabırlıydı. Onun hakkında söylenenler hep bu yönde olur ve hep doğru çıkardı. Fakat günden güne daha kötüye giden babasının kahredici görüntüsü onu büyük sıkıntılara sürüklüyordu. Bir sabah uyandığında... babasını kaskatı bulmaktan çok korkuyordu. Ölüm! Ne keder verici ne korkunç ne büyük bir düşmandı ölüm! Kaçmak mümkün değildi, bir köşeye atıp görmezden gelmek de mümkün değildi. Gümüş kordon bir gün kopacak,

ruh bedenden sonsuzluğa doğru yükselecekti, ötesi yoktu. Viona, ak yüzündeki hüznü göz yaşlarına aldırmadan, umutsuzluğa düşmeden babası için çabalıyordu ancak hastalık, sefalet ve meşakkatle dolu bu dünyayı bir türlü kabul etmek istemiyordu.

“Benim için yaşa!” Diye bağışlamak istiyordu babasının suratına, ancak bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. İnsan kendisi için yaşamalıydı elbet, fakat ölüm gerçeği özneyi ve bilinci ortadan bir kılıç gibi ikiye yarıyordu. Benlik taşkın suların, çalkantılı nehirlerin, bilinçsiz kayaların pek üstündeydi, ancak o da sonluydu, her şey gibi... Viona güçlüydü, Viona güzeldi, Viona sabırlıydı. Fakat zaman, gücünü elinden alıp zayıf ve muhtaç düşürecekti onu. Güzelliği bir çiçek gibi solacaktı. Sabrı bir gün can sıkıntısının ağırlığı altında ezilecekti. Bir gün ölecek ve hiç kimse tarafından hatırlanmayacaktı. Tıpkı babası gibi... Ölüm! Ne yaman düşman ama... Viona gözlerini dalların arasından sızan güneş ışığına dikmiş bunları düşünüyordu.

O gece sabahlara kadar titreyerek bekledi ve yıldızlı göğü izledi penceresinden. Uyuyamıyor ve bir şeyler yiyemiyordu. Tek düşündüğü babasıydı. Dışarıda, zemheri soğuğunun ve ay ışığının altında karlara uzansam, oracıkta, öylece beklesem ve bu zulüm sabah vakti bitmiş olsa, diye düşündü. Nitekim hepimizin beklediği şey bu değil miydi? Ölüm! Yakınlığı da uzaklığı da asla belli olmayan kara düşman... Bir dakika sonra mı, bir asır sonra mı kapıyı çalacak, acaba bilincimi ne zaman o zalim elleriyle ortadan kaldıracak? Diye düşündü. Gözleri döşğinde kıvranıp durarak uyuyan, ara sıra öksürük nöbetlerine kapılan babasına dikildi. İnsan bedeninin hızlı değişimi, var oluşun kofluğunu göz önüne sermiyor muydu? Bir gün ben de bu döşeğe hastalık ve sefalet içinde yığılacam, hiç kimse yanımda olmayacak. Diye iç geçiriyordu. Birdenbire sarsıldı, ruhu bedeninden taşıp fıskıracaktı sanki! Korkuyla gözlerini yıldızlı göğe çevirdi. İnsan yalnız, yapayalnızdı. Ellerini açtı ve baktı. Pürüzsüz, yumuşacık, sanat eseri eller... Bu eller çürüyüp gidecekti mutlak yalnızlıkta. Niçin ölümü, yaşlılığı, yalnızlığı ve var olan bütün menfi duyguları zihninde aksettiren bu ürpertici gücün etkisi altında olduğunu sordu kendine. Ocağa birkaç odun daha attı, alevler harlandı, duman kulübenin bacasından koyu lacivert göğe yükseldi.

Viona öğlen vakti uyuşuk biçimde uyandığında, korkunç kâbusların, zehirli engereklerin, isimsiz canavarların öfkesinden sonunda kurtulmuştu. Ancak uyanmak, her zaman kurtuluş demek değildi. Fırtına pencereyi hırpalıyordu. Kulübenin çürük kalasları gıcırıyor, tepelerindeki zayıf dam titriyordu.

Babam! Diye düşündü. Oracıkta battaniyelerin altında tirtir titreyen babasını unutmuştu. Hemen kalkıp ocağı yaktı, alevler çıtır çıtır yayıldılar ve oda birkaç dakika içinde ısındı. Öksürük, çtırtırdayan alev ve fırtınadan başka ses yoktu. Viona'nın kulakları çınlamaya başlamıştı. Bir çözüm gerek, diye düşünüyordu. Babamı bu illetten kurtarabilmek için bir çözüm... Ama ne? Kapısına gitmediğim hekim, arayıp bulamadığım şifalı ot, içirmediğim ilaç kalmadı. Yumruğunu sıktı, mavi mintanını tutup yırtmak, kendini ateşe vermek isteğiyle dolup taşıyordu. Kimsesiz kalacaktı. Hiç kimsesi olmayacaktı... eğer babasına bir şey olursa. Birdenbire, bu arzu büyük bir bencillik değil mi diye sordu kendine. Aslında babasının kendi öz varlığı için değil, kendisi için yaşamasını istiyordu. Viona inanamamıştı... Kendisine, bedenine, var olan her şeye büyük bir tiksinti duydu. Ancak bu yanlış mıydı? “Kes sesini!” diye haykırdı. Oracıkta babası sıçradı.

“Hayrola yavrum?”

Viona cevap vermedi, babasının karnını doyurdu. Ocağa birkaç odun daha attı. Atkı ve paltosunu alıp çıktı ve ak fırtınanın içinde gözden kayboldu.

Kar ve rüzgâr çetindi. Kulakları ve burnu kızarmış, güzel gözlerinden yaşlar akmıştı soğuktan. Saçları rüzgârın hışımıyla dalgalanıyor, kalbi küt küt atıyor, zihni kötücül düşüncelerle çalkalanıyordu. Derinlerden bir uğultu gelmekteydi. İçinde bir yankı gibi tekrarlanıp duruyordu. Ölüm! Ölüm! Ölüm! Bu sözcükten başka hiçbir şey duymuyordu. Yürüdü ve ormanın derinliklerinde, uğuldayan rüzgârın, ısıracı tipinin, etrafta uluyan aç kurtların sesini görmezden geldi. Birden yukarı doğru, dik bir bayırı tırmandığını fark etti Viona. Neyi arıyordu? Neyi bulmaya çalışıyordu? Yoksa bir şeyin arayışında değil de bir kaçışın mı içindeydi? Arkasına baktı, donmuş gölet çıplak ve masmaviydi. Ağaçların kalın dallarından yere büyük kar kütleleri düşüyordu. Derken uğultu kesildi, kurt ulumaları uzaklaştı. Yerde ayak izleri vardı. Yukarıya, dik bayırın tepesine doğru yükseliyordu izler. Viona kalbini saran derin dehşeti bastırdı, göz yaşlarını sildi, omuz silkti ve izleri takip etmeye karar verdi. Çok tazeydi izler. Fırtına yerde oluşan her çukuru dakikalar içinde kapatıyordu zira. Viona hızlı adımlar atmaya çalıştı, sonra koşmaya başladı. “Koş!” Diye telkin ediyordu kendini. “Koş!” İzler kaybolacak. Bir daha şansın olmayacak. “Koş!”

Bir kez tökezledi ve yere kapaklandı. Ağzı, burnu, saçları her kısmı bembeyaz karlarla kaplanmıştı. Ayağa kalktı, silkelendi ve yine koşmaya başladı. Durmadan bağıırıyordu kendine. “Koş! Odaklan! Durma!” Var oluş artık sadece yukarı tırmanması gerektiği düzleminde bir anlam kazanmıştı.

Kendisi ve etrafındaki ağaçlar, nehirler, gökyüzü ona haykırıyordu.
“Durma! Pes etme! Savaş!”

Viona birden yava ladı. İleride, mağara benzeri kara bir oyuk seçiliyordu. Ayak izleri içeri doğru giderek kayboluyor ve derinlerden, mağaranın kara bo lu undan ince ince kıvrılan bir duman çıkıyordu dışarı. İçeri girmeliyim, diye düşündü. Fırtına daha da  iddetlenmi  ve artık eve dönemeyecek kadar uzakla mı tı. Ağır ağır adım attı. Derinle en karda yürüyebilmek için ete ini tutuyor, donmamak için paltosuna sıkıca sarılmaya çalışıyordu. Ma aranın   n ne yaklaştı, içeriden enfes kokular geliyordu. Sanki biri yemek pi iriyor, diye düşündü. Adım attı, sıcak bir rüzgâr esiyordu içeriden. Saf karanlık, çıplak ve tekinsiz gibiydi. Ama Viona, gözü pekti. Bir adım bile geri çekilmeden ilerledi ve elleriyle karanlığı yırtarak yürüdü. Kara oyukta k r biçimde yürürken, içinden bir his kokuyu takip etmesi gerektiğini söylüyordu. Karanlı ın içine attığı her adım zihninde patlayan kaosu sakinle tiriyor, ruhunu kutsal sularda yıkıyordu. Burada olmalıyım, diye düşündü. Hep burada olmalıydım, beni  a ırıyor, bir şey, bir g   beni çekiyor.

Viona durmadan el yordamıyla ilerlerken, duvarlar ıslak ve so uktu. Yer engelibeydi, görünmez sarkıtlardan yere su damlıyordu. Derken, bir arya i itti Viona. Pek hoş ve davetk rdi bu arya. Islak duvarlarda yankılanıyor, Viona’nın kulaklarına ulaşıyor ve kalbinde en müspet duyguları  i eklendiriyordu. Bulanık ve ağır ağır süzülen kelimeleri anlamak pek mümkün değildi, ancak insan adımlarını o sese doğru atmaktan kendini alamıyordu. İleride, sa a doğru kıvrılan lomboz gibi bir yolda, hafifçe titreyen bir ışık göründü. Viona sonunda bir şeyleri görebiliyor olmanın da sevinciyle kendini o ışığa doğru attı, nitekim sesler de buradan geliyordu. Bir ateş! Acaba bu zemheride, bu fırtınada, karanlık ve tehlikeli ormanın derinliklerinde müstahkem bir mağaraya kim sı ınmı  olabilir, diye düşündü Viona. Ses daha da yakınladı, ateşin parlaklığı arttı, leziz kokular daha da yayıldı.

Orada, ateşin yanı başında oturan bir kadın vardı. Tek başına  arkı söylüyor, bir yandan taze baharatlarla s sledi i etini ateşin üzerinde çeviriyordu.

“Ho  geldin,” dedi ba ını döndürerek. Saçları olgun bir portakal kabuğu rengindeydi. Yanakları al al, burnu k   c kt . Gözlerinde  ehvet ve tamahkârlık vardı. Viona onun yakıcı bakışları karşısında bir sarhoşluk duymaya ba ladı. Göksel ve ilahi bir erk yayılıyordu ruhundan.

Karşı konulamaz bir güçtü bu. Viona, onun orada oluşuna hiç şaşırmadı... zira, o aslında her yerdeydi. Yaklaştı, daha yakından bakmak istiyordu. Vücudunu saran soğukluk geçmişti, bu kızıl saçlı kadının karşısında terliyor gibiydi ve parmak uçlarından muhayyilesinin en derinlerine kadar onun ruhu tarafından yakıldığını hissediyordu.“Sen...” dedi güçlkle. “Kimsin? Bir gezgin mi? Bir yolcu mu, yoksa bir mecnun mu?” Durdu. Doğru düzgün konuşamıyordu. Kelimeler birbirlerine ipliklerle bağlıymış gibi karmaşık çıkıyordu dudaklarından.

“Bu karanlık ormanda, böyle bir mağarada ne edersin? Yoksa... Bir cadı mısın sen? Yoksa bir Albız mısın?”

Kızıl saçlar dalgalanarak tekrar ateşe döndü. Çubuğa sapladığı eti iştahla ısırırken kahkahaları mağarada yankılandı. “Kimileri öyle der, kimileri böyle. Bazen hepsiyim, bazen hiçbiri. Ama aslında, ben yalnızca ‘ben’im.”

“Ben” sözcüğü dudaklarından ihtişam ve görkemle çıkmıştı. Kendi var oluşunu her şeyin üzerinde gören bir eda saklıydı bu kelime.

“Yaklaş, yoldaşım. Yorulmuş ve bitkin düşmüşsündür. Gel! Isın, yemek ye, şarabımdan iç. Dinlen ve güçlen!”

Viona itaat etti. Ateşe yaklaştı ve o da tıpkı onun gibi çöküp oturdu. Ellerini ovuşturdu, üzerindeki karları ve kuru çamuru silkeledi. Onun uzattığı etten yedi ve içeceğini kana kana içti. Viona’nın sarhoşluğu tam yedi kat artmıştı şimdi. Gencecik ömründe içtiği en muhteşem, en leziz sıvıydı bu. Dudaklarından kan gibi damlıyordu yere.

Kızıl kadın mütebessim bir edayla izliyordu Viona’yı.

“Bir arayışın içindesin. Ama neyi aradığını kendin de bilmiyorsun... Bütün insanlar gibi.”

Viona’nın oturduğu yerde başı dönüyor ve kahkaha atma isteğiyle dolup taşıyordu. Bu kızıl saçlı, delişmen kadının karşısında menfi düşüncelere kapılmanın ne derece imkânsız olduğunu düşündü. Ayrıca gerçekten de neyi aradığını, niçin bu ıslak duvarların içinde olduğunu da bilmiyordu. Ancak bilinmeyen bir sebepten, kalbi güç ve iktidar aşkıyla dolmaya başladı. Kızıl kadın, Viona’nın gözlerinde bunu gördü ve gülmeye başladı. Birdenbire bir yıldırım çaktı Viona’nın zihninde. Babam, diye düşündü. Onu bırakıp bu ucu bucağı olmayan, ıssız ve hiçliğin hüküm sürdüğü ölü topraklara geldim... Hemen yanına dönmeliyim. Ayağa kalktı. “Babam...” Dedi, “onun yanına dönmem lazım. O hasta ve...” Kızıl kadın sözünü kesti, “Ölmek üzere,” dedi. Viona’nın küt küt atan heyecanlı ve sarhoş kalbi birden hüznle doldu.

“Evet,” diye cevapladı yavaşça.

Bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü ve mavi mintanından göğsünün titrediği belli oluyordu. “Her keder bir gün mutluluğa dönüşür.” Dedi kızıl kadın. Ayağa kalktı ve Viona’nın elini tuttu. “Ve her mutluluk bir gün can sıkıntısına dönüşür.” Viona dönüp, onun daha önce fark etmediği kızıl gözlerine baktı. Hiç böyle kadim ve karşı konulamaz gözlerle karşı karşıya gelmemişti. Bu gözlerde ölümün ve geçiciliğin esamesi okunmuyordu. Gençlik ve güç pınarlarında yıkanmış, yaşlı dünyanın efendilerine meydan okuyan sert gözlerdi bunlar. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu Viona. “Ölümden korktuğun ve nefret ettiğin için buradasın.” Kızıl kadın, oturması için eliyle işaret etti. Viona yine itaat etti ve ateşin başına çöktü.

Sence yok olmak, bilincin ve düşüncenin son bulması, solucanlar ve böcekler tarafından tamamen çürüyene dek yenmek, hepimizin kaçması gereken bir şey midir?”

Viona, “Evet!” Diye haykırdı. “Ben... Ben ölmek istemiyorum. Babamın da ölmesini istemiyorum.” Durdu, gözlerinin önüne düşen parlak saçlarına baktı. Gencecik ve güçlü ellerine baktı. Biçimli ve güzel vücudunu süzdü. “Ben... Yaşamak istiyorum!” Diye bağırdı. Aslında bu bir itiraftı. Yaşamın salt gerçeğine, bitip tükenmişliğe, çürümeye, yaşlılığa ve geçiciliğe bir isyandı.

“Yıldızların bile teker teker ölüp gittiği şu zavallı kâinatta... Ölümün kaçınılabilecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Viona bu sözler karşısında umutsuzluğa kapıldı. Ruhu kederle doldu ve gözlerinden yaşlar boşaldı. Yapılabilecek bir şey yoktu. Ama sorulması gereken soru şuydu: Yapılabilecek bir şey olmalı mıydı?

Kızıl kadın pürüzsüz ve asil elleriyle Viona’nın yanaklarını göz yaşlarından temizledi. “Bundan, tam üç yüz on dokuz yıl önce ben de senin gibi düşünüyordum.” Viona birden irkildi. Alay mı ediyordu karşısındaki kadın? Üç yüz on dokuz yıl! İçine kaç insan ömrünü sığdırabilirdi bu süre? Kadın, Viona’nın donuk bakışlarına aldırmadan devam etti.

“Uçsuz bucaksız çıplak arazilerde bir avare gibi dolaştım durdum. Geceleyin yıldızları seyrettim. Onlar gibi kayıtsız ve neşeli, uzun ömürlü olmayı diledim. Lakin kader beni bambaşka bir şeyle sınavdı. Bir kadın... Nihayetsiz çölün ortasında bir kadına rastladım. Bana bir teklif sundu...” Durdu, gözleri yüzyıllar öncesinin unutulmuş anılarına takılmış gibiydi. Öylece bekledi, sessizce ve tebessümle.

“Şimdi... Burada... Ben de sana bir teklif sunacağım. Lakin teklifim kayıtsız şartsız, karşılıksız olmayacak. Bana, kendi öz var oluşunu, ölümle kutsanmış ruhunu vereceksin.”

Viona'nın içinde bin bir kuruntu, bin bir uğursuzluk, bin bir tuhaflık dönüp durmaktaydı. Sarhoşluğu, kendini bir mecnun mu etmişti yoksa?

"Peki, ben ne alacağım?" Diye sordu alay edencesine. Kızıl saçlı, kızıl gözlü, ihtişamlı kadın göz bile kırpmadan cevap verdi.

"Ölümsüz olacaksın. Ayrıca baban da iyileşecek. Karşılığında istediğim şey ölümlü hayatın ve... bir öpücük."

Viona kafasını salladı, kendini çimdikledi, elindeki kadehi fırlatıp kırdı. Bir öpücük! Bana ölümsüzlük vermek için yalnızca bir öpücük mü istiyor, diye düşündü. Ayrıca ölümlü hayatım... Kim böyle adil olmayan ve son derece gereksiz bir pazarlık yapar ki? Zihninde son kalan mantık kırıntısını da kullanarak bir soru sordu Viona.

"Kendi ölümsüzlüğünü benim fani hayatımla takas etmek istiyorsun... Doğru mu?" Kızıl kadının yanakları kızardı, dudakları gerildi ve büyük bir hazla gülümsedi.

"Bu... Bir lanet Viona. Yalnızca kadınlara bulaşıyor ve onu sadece... sadece bir öpücükle başkasına geçirebilirsin."

Viona'nın zihninde şimşekler çakıyor, ruhu soru işaretleriyle doluyordu. Adını söylemiş miydi ona? Ayrıca... Bir lanet de ne demek? Ebedi hayat, nasıl bir lanet olabilirdi ki? Burada... Tekinsiz mağarada, babasından çok uzakta, bu kadınla yapacağı bir anlaşma ona ne kaybettirirdi ki? Bir öpücük! Ölümsüz yaşam için yalnızca bu mu gerekiyordu? İkisi de ayağa kalktı, ateşin çıtırtıları kesilmişti, sarkıtlardan damlayan sular havada asılı duruyordu. Var oluş, aralarındaki iki adımlık boşluğa sıkışıp kalmıştı. Viona kadının elini tuttu, belini kavradı ve tüm gücüyle kendine çekti.

Biraz evvel soğuktan morarmış olan dudaklarını kızıl kadının dudaklarına bastırdı. Alevler birdenbire harlandı ve mağaranın ortasında belirsiz parlamalar oluşmaya başladı. Viona kendini geri çekemiyordu, sanki... kısacık hayatı boyunca beklediği anı yaşıyordu. Parlamaların ortasında, aralarında süzülen bir müzik vardı. Kalbi ve ruhu dinginleştiren, doğanın, sonsuzluğun içinde yankılanan müzikti bu. Teması, yaşamdı...

"Adım Josephine."

Bu cümle Viona'nın aklında tekrarlanıp duruyordu ve en son duyduğu, hatırladığı şey buydu. Gözlerini zorlukla açtı, önüne düşen kestane rengi bukleleri eliyle kaldırdı. Babası ocağa odun atıyor, bir yandan yemek ve çay pişiriyordu. Kızının gözlerini açtığını görür görmez büyük bir şefkatle üzerine atıldı,

"Yavrucuğum! İyi misin?"

Saçlarını okşuyor, gencecik yanaklarını öpüyordu. Viona irkildi.

Hemen ayağa kalktı.

“Asıl sen iyi misin baba?”

Babasının gözleri yaşam halesiyle çevriliydi. Vücudu güç ve enerjiyle dolu görünüyordu. “Dün gecedan beri kendimi çok iyi hissediyorum...”

Durdu, aklını zorluyor, bir şeyi hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Çok tuhaf, en son ne zaman iyi hissettiğimi hatırlayamıyorum.”

Viona kahkahalarla babasına sarıldı. İşe yaramıştı! Yalnızca bir öpücük karşılığında, babası şifa bulmuş, hayatın merhametsiz kucağına yeniden atılmıştı. Kendisini her zaman olduğundan daha güçlü, daha genç ve daha güzel hissediyordu. Ellerine baktı, bu ellerin yapamayacağı, yaratamayacağı şey yok, diye düşündü. Birdenbire kendi kibrine, tamahkârlığına şaşırdı. Bu duygular da nereden gelmekteydi? Kendisinin ve babasının sağlıklı oluşuna şükretti, yüreği sevinçle doldu. Tüm bunlar için teşekkür etmesi gerektiğini düşündü, ama kime? Josephine! Adı buydu. Onu bulmalıyım, diye düşündü. Lakin, o tuhaf mağarayı tekrar bulabilmek, ormanın derinliklerinde yeniden aynı patikayı keşfetmek pek külfetti. Hem onun orada olduğu ne malumdu? Aklını bu kuruntulardan temizledi ve parlak istikbalini düşünmeye başladı.

Günler hızlı geçiyordu. Her gece bir öncekinden daha kısaydı. Derken aylar birbirini kovalamaya başladı, yıllar geldi ve geçti. Viona her aynaya bakışında aynı manzarayla karşılaşılıyordu. Hiçbir kırışıklık ve yaşlılık belirtisinden eser yoktu.

Hatta her geçen günde kendini daha güçlü ve genç hissediyordu. Lakin babası... O yaşlıydı ve zaman onu yıpratıyordu. Kendisi yılların geçmesine rağmen genç, sağlıklı, güzel ve hiçbir değişime uğramazken, babasının yavaş yavaş yaşlanmasını seyretmek, uzun süredir sevinçle dolu olan kalbini kedere boğuyordu. Birdenbire, uzun zaman önce o kızıl saçlı kadının... Josephine'nin söylediği cümleyi hatırladı.

“Ve her mutluluk bir gün can sıkıntısına dönüşür.”

Yüreğindeki sevinç, hızla can sıkıntısına dönüşüyor, görünüşü genç ve tazeyken ruhu alev alev yanan acılara boğuluyordu. Yıllar hızla geçmeye devam ederken, bir gece babası ansızın fenalaştı. Ateşler içinde yanıyordu. Derken sabaha karşı, kaskatı kesildi ve tek sözcük edemeden öldü. Viona'nın zamanla katılaştan ve acıya karşı alışkanlık kazanan kalbi bu kederi de kaldırılabildi elbet. Zaman onu daha güçlü kılıyordu, ancak daha mutlu değil. Yıllar yine çok hızlı geçmeye devam etmekte, yeryüzü her gece ve her gün yeniden doğmaktaydı. Ağaçlar çürüyüp ölüyordu, evler yıkılıyor ve yenileri yapılıyordu, savaşlar çıkıyor, binlerce insan ölüyordu... ancak Viona hep aynıydı.

Zamanla bu değişmezlik ve gençlik ruhunda yanıp tutuşan bir öfkeye dönüştü.

Yaşlanıp ölebilen insanlara karşı bir haset beslemeye başladı. Meskenini terk edip farklı diyarlara yolculuk etti. Bir kez, kendisinden tam yirmi üç yaş küçük bir yiğide kalbini kaptırdı. Bu devasa yaş farkının bir önemi yoktu zira ikisi de aynı görünüyordu. Hatta Viona, delikanlıdan bile daha genç görünmekteydi. Lakin yine de birbirlerini sevdiler. Soğuk gecelerde, çetin karakışlarda, sıcacık ve gökyüzünün pırıl pırıl olduğu yaz günlerinde beraber oldular ve Viona, mutluluğun yalnızca sevgide yattığını, ancak bu şekilde huzur bulabileceğini düşündü. Ama yine unutmuştu... zamanın öfkesini, çürüten gücünü, merhametsiz düşmanlığını.

Genç delikanlı civarda seyrek görülen bir hummaya yakalandı ve korkunç acılar içinde, Viona'nın kucaklarında can verdi. Yıllar önce, Josephine'in dediğine göre bu lanet yalnızca kadınlara bulaşıyordu ve buna rağmen genci ne kadar öperse öpsün hiçbir faydası olmamıştı. O anda, ruhunda patlamayı bekleyen canavar serbest kaldı ve bir daha asla... asla bir insanı sevmeyeceğine, kalbinde yalnızca nefretin yer alacağına dair bir kehanette bulundu. Viona'nın sözleri sert ve kendinden emindi. Var oluşun bu tuhaf talihine bir isyan saklıydı kehanetinde. Kendisine ait bir avuç eşyayla, Josephine ile karşılaştığı ormanı, o mücessem mağarayı aramaya koyuldu. Lakin çabaları sonuçsuz kaldı. Adı Josephine olan, kızıl saçlı, kızıl bakışlı o kadını hiç kimse ama hiç kimse görüp duymamıştı. Yıllar, durdurulamaz çağlayanlar gibi akıp geçiyordu ve Viona, yetmiş dokuz yaşına bastığında, hala kışın açan çiçekler kadar narin ve güzel görünüyordu. Arada sırada, acaba sadece uzun ömürlü olmakla mı lanetlendim, diye düşünüyordu. Ölümsüzlük denen şeyi kim ölçebilirdi ki? Üç yüz on dokuz yaşında olan Josephine'nin hemen o gecenin ertesi sabahı ölmediği ne malumdu? Ayrıca pasparlak, kestane rengi buklelerinin arasında bir tane dahi olsa beyaz tellerin çıkmaya başlamadığını bilemezdi. Kim ölçebilirdi sonsuz yaşamı? İnsan dillerinin hiçbirinde tanımı dahi yapılmamış "sonsuzluk" mefhumunun kendi yakasına yapışmış olduğunu nereden bilebilirdi? Her şeyin bir sonu vardır, diye düşündü Viona. Olmalıydı, olmak zorundaydı. Ancak gençliğinde, bu tür düşünceleri nasıl da lanetlerdi! Yaşlılığa, ölüme ve mezarlara nasıl tiksintiyle bakardı! Şimdi ise... bitip tükenmez yılların, dağlar kadar ağır can sıkıntısının altında bir böcek gibi eziliyordu. Keşfetmediği orman, gezip görmediği kent, aşmadığı dağ kalmadı, lakin Josephine isimli o kızıl kadından, şehvet, tamahkârlık ve güç fışkıran gözlerinden eser yoktu. Kimi zaman bir uçurumun dibinde, yüzlerce metre boşluğa gözleri dalar oldu Viona'nın. Bazen bir gölün yakınından geçerken suların içine bakar, orada öylece kalıp dururdu. Merhametsiz zaman, rüzgâr gibi uçup geçerken, Viona'nın zihni ebedi karanlıkla dolmaya başladı.

Hiç kimseyi sevemezdi, biri onu sevecek olsa dahi, o sevgi bir gün çürüyüp gidecek, uçsuz bucaksız toprağa karışacaktı.

Nefretini ise hak eden şey çok... çok fazlaydı. İnsanoğlunun aç gözlülüğünü, iki yüzlülüğünü ve "iyilik" adı altında bir başkasına nasıl da zulmettiğini uzaktan uzaktan tiksintiyle izliyor, bir taraftan da "benim onlardan ne farkım var," diye iç geçiriyordu. Kendini bir uğraşa, mesleğe ve akılcı işlere vermeye çalışıyor, lakin can sıkıntısının, yalnızlığın... yapayalnızlığın pençesinden kurtulamıyordu. Hiçliğin baskısıydı bu. Ölümün karanlık bir mahiyete sahip olduğunu düşünüp dururdu Viona gençliğinde. Ancak şimdi anlıyordu ki, asıl karanlık insan yaşamının tam ortasında, yani var olmakta, sadece var olmakta ve hiçbir şey yapmamakta gizliydi. Şimdi, Josephine tam karşısında dursa, ona aynı teklifi sunsa... yine aynı kararı verip vermeyeceğini düşündü. Yine o şehvetli, davetkâr, karşı konulamaz dudaklara teslim olup olmayacağını düşündü. Ancak artık zaman, kaldıramadığı bir yük olup çıkmıştı. Tırmandığı dağların sarp uçurumlarında, derinlere gözleri dalıp gidiyordu. Bir adım gerekliydi... yalnızca bir adım. Cehenneme mi, cennete mi, yoksa isimsiz boşluğa mı? Sivri kayalıkların tepelerinden vahşice kükreyen denize bakıyordu. adım... Kalbinde yanan ateş, söneli çok olmuştu. Uçsuz bucaksız denizin derinliklerine bakıyor, bu sularda huzur var, diye düşünüyordu. Koca ağaçların kalın dallarına bakıyor, bana bir halat gerek, diye düşünüyordu. Ancak onu asıl kendine çeken şey nihayetsiz uçurumlardı. Sarp kayalıkların, keskin ağızlı köşelerinde saklıydı sessizlik ve huzur. Çıplak bedenini yalayıp geçen rüzgârı dinliyordu. "Bir adım... Yalnızca bir adım."

"Bana, kendi öz var oluşunu, ölümle kutsanmış ruhunu vereceksin."

Onur Safı

Zehirlenmiş bir varoluş üzerine;

Kendini yok eden utanç, bu denli sıkılmış bir beden yongası olabilir ancak. Yerden göğe alaşağı edilmiş bir Mecnun'un vasfını sorgulamak kime vazifedir arzusun şöhretinde tamamlanmamış ve tamamlanmayacak olanın o sessiz karanlığında. Baltası güzellikten – O'nun- pay alana saplanmış bir kendilik bu, bilinci de yine tekrar eden düşünceler ve devşirilen endişelerden beri gelen ama aşkın kurşunu renginden vazgeçmeyen. Bütünün yaftalanmasıdır bu sura üfleniş sebebi işte, yasaklı duygular ve filtresiz düşünceler. Bir iktidarı yapı-bozuma sürükleyen çıplaklık da müstehcenliğin yıkıcılığının ispatı ahlakın bozukluğunun tescillenmesinin. Bayağılığın devrimi düşlem-kurgu arasında ıslak yarıklardan akacak vücut sıvılarında gelecek varlığa ruhuyla dünya sokaklarında dolanan. 'Dışkılanan, bastırılmış olandır.' Şiariyle atılan, tur bindirilen yarışta gözü fazlasında olana, ikinci şansı dönüşüdür bebekliğe kuşkusuz. Onlar bugün, edebi intiharlardan ileri gelmiş güçlü oluşlar benzeridir bir yıldızın içine çökmesinin. Parlaklığın keskin duruşu jiletlerde bir imza niteliğindedir gitmeler, ayrılışlar ve kopmalar bu yerküreden.

Öner Fırat Tarakçı

Lekelenmiş gönlüm
Gölgeler yağar olmuş üzerime
Bir cumartesi gecesi derdimi anlattım
Uzak diyarlara sürgün giden bir suya
Baharı taşırmış içinde
Yortusunda ise güller savuran
Karanlık çökmüş
Gidiyor benden gece
Ve etrafta dinlenemez bir tanrı ağıdı
Artık kim bilir hangi mevsimler konar kirpiklerine
Ah sevgili,
Kesilsin artık acım!
Gök de beni kussun yer de.
Sen de bilirsin ki
Toprak kusar, kanlar içerim
Kurak günlerden sonra
Bir gece yarısı hüznünler yağarken üstüme
Bazen Kanlıca'da bazense Emirgan'da
Ve hatırlarım ki
Meğer ne de kudretliymiş ah o ellerin
Kudretli ellerin.

Cengizhan Dalkıran

Paradoks

Düşüşün anısı açıkça anlatılamamış, gereğinden fazla kayıp vermiş eşsiz üşüyüşün, yan yana gülüşememiş iki gözyaşı kadar yakın olmayan illegal alışverişine.

Bilinçdışı sayıklayışın, bilinçaltından akan legal yargıları kaşıklayışı, konforundan yeni hüküm giymiş bir koltuk köşesinde önyargılarını kucaklayışın ve sahteliğinden ödün vermeden gerçekliği alkışlayışın.

Sabreden beyaz önlüğünle, çelişkili zaman yolculuklarında paradokslar kovalayışın.

Birbiri ardına sıralanmış tam uyuşuksuz doksanseviz şekilsiz sesin kesin ifadelerle genişlemiş denizlerin tekinsiz girdaplarına eşiksiz kapılar bağladığını konu almış iplerin, kalemin, hislerin, bir şekilsiz sesin.

Edepsiz uyandın.

Ahlakının kör bir sabah dumanı kadar berrak olduğunu söyledin, ruhun tırnaklarını çektim, yerdeki ıslanmış izmaritleri izledim.

Yalanların çapsız karakterlerini hesapladığını iddia eden her bir ruhun pisliklerini temizlediğini sebepsiz uyanışında resmettin.

İyileştğini iddia ettin.

Çakmakları hissizleştirdin.

Ezgilerle estin.

Sezgilerle ezdim.

Son bir yalan ezberledim.

Çapraz bir sekizin ellerinden.

Sekizden sonra gelen yalan.

Doksandokuzuncu tekrarında, tekrar eden “benim”.

Alper Söken

Man does not only live in the empirical world.

I AM MISSING

FROM MY OWN EXISTENCE

niento. «El país [Cataluña] por encima de cualquier», advirtió Maragall, que añadió que «no necesito más mártires».

El diputado republicano, la creación de un Puigdemont en Bruselas como presidente puede llevar a un «cambio de mentalidad», cuando el diputado inde-

«El país [Cataluña] por encima de cualquier», advirtió Maragall, que añadió que «no necesito más mártires».

El diputado republicano, la creación de un Puigdemont en Bruselas como presidente puede llevar a un «cambio de mentalidad», cuando el diputado inde-

«El país [Cataluña] por encima de cualquier», advirtió Maragall, que añadió que «no necesito más mártires».

El diputado republicano, la creación de un Puigdemont en Bruselas como presidente puede llevar a un «cambio de mentalidad», cuando el diputado inde-

«El país [Cataluña] por encima de cualquier», advirtió Maragall, que añadió que «no necesito más mártires».

El diputado republicano, la creación de un Puigdemont en Bruselas como presidente puede llevar a un «cambio de mentalidad», cuando el diputado inde-

“Ben sadece bir liman arıyorum... Bu iğrenç ve acımasız rüzgâr beni uçurmaya hazır gibi.”

Bu soğuk, aşırı esintili sonbahar havasında deniz kenarına ne bok yemeye geldiğini asla bilmiyordu. Şehrin iklimi sürekli sağlığını bozsa da deniz yakınlarında düşünmenin, yemek yemenin, içmenin, okumanın ve acı çekmenin tadı bir başkaydı. Buraya kendi başına gelmesi daha mantıklıydı. Birkaç arkadaşıyla buraya geldiği zaman hem sürekli konuşmak zorunda kalıyordu hem de sarhoş olunca dostlarına methiyeler yağıdırıyor, ezbere aşk mektupları okuyordu. Böyle yapmaktan nefret ediyordu ama yalnızlığı sevdiği de yoktu. Kendini uzun süre yalnızlığı sevdiğine ve onu onurlandırması gerektiğine inandırmıştı. Yalnız kalınca düşünce akışını kontrol edemiyordu.

Kafası üşümüştü. Şapkasını ve eldivenlerini taktı. Uzun süre denizin geri çekilmesini izledi. Cılız olmasına rağmen yapılı gözüken, koyu kahve saçları ve koyu kahve gözleri olan biriydi. Yaygın bir fenotipe sahipti, çok dikkat çekmiyordu.

Ayağa kalkıp rüzgârdan biraz korunabilmek için ormanın içine daldı. Bir randevusu yoktu. Biriyle kahveye gitmeyecekti. Okula ya da işe gitmeyecekti. Onu çağıran ya da arayan birileri yoktu. Geriye kalan gününü burada öldürmeye çoktan karar vermişti.

Uzun bir ağacın altına kendisine oturacağı, düşüneceği, maladaptif hayaller kuracağı bir yer hazırladı. Telefonundan dinlediği sakın bir parçayla kendinden geçmek üzereydi. Kendini bıraktı.

Gözlerini açtığı anda aynı konumdaydı. Birisi sessizce gelip tahta piknik masasına bir örtü sermiş, hoş bir masa hazırlıyordu. Orta yaşlı, suratsız, normal giyimli bir kadındı masayı hazırlayan. Yanında kimseler yoktu. Her şey oldukça normal gözüküyordu. Gece gördüğü rüyalar gibi silik, anlamsız ya da anında unuttuğu rüyalar gibi değildi. Bu yüzden kahramanımız bunu bir rüya olarak değil, bir anı olarak yorumlayacaktı.

Kadına gergin bir şekilde gülümsedi. Kadın da ormanın insan kaynadığını, başka masa bulamadığı için buraya oturmak zorunda kaldığını söyledikten sonra gelişigüzel özür diledi. Ormanda ikisinden başka kimse yoktu.

Masayı hazırlamaya sanki o orada, ağaç dibinde uzanmıyormuş gibi devam etti. Bir süre sonra arkasını dönüp hoşnutsuz bir tavırla masaya oturup oturmayacağını sordu.

Ayakları donmuş, ağzı kurumuştur. Yanında su varsa iyi olur diye düşündü. Çekinerek masaya oturdu. Kadın, telefonuna bakarak çayını yudumluyordu. Onun varlığına oldukça kayıtsızdı.

Kadın konuşmaya başladı...

“İyi hak ettiğimi, iyi hissedebileceğimi düşünmüştüm. O kadar egoluydum ki, sürekli bir şeylerin beni koruduğunu, başıma kötü bir şeylerin gelmeyeceğini sandım...”

Kaşlarını kaldırdı ve elini “ne demek istiyorsun” dercesine çevirdi.

Kadın devam etti...

“Ama işte buradayım. Tamamen savaş yaralarıyla dolu. Kesinlikle savunmasız değil. Yorgun. Biraz korkmuş ama kesinlikle savunmasız değil. Bazılarına göre tehlikeli, bazılarına göre kolay av. Kaç kişi beni yenmek istiyor? Kaç kişi beni devirmek istiyor? Bana saldırmak, hislerimi tahmin etmekten daha kolay. Çünkü ben bir teoriyken daha korkuncum. Düşman, bilinmezken daha korkunçtur.”

Kadın parmağını ona doğru uzattı. Düşman o muydu? Hayatında bu kadar saçma ve boş konuşan bir insan duymamıştı daha önce. Gülmek için kendini zor tutuyordu. Klişe cümlelerle alakalı acımasız bir şaka yapmak üzereydi ama kadın donuk gözleriyle konuşmaya devam ediyordu.

“Bu yüzden ben artık bir silüet değilim. Beni küçük bir insan vücuduna koymak daha kolaydı. Silüetler daha korkutucudur. En azından beni anlayabilmeleri için fikirden oluşan bir et yığınıyım. Çünkü ben eski bir ruhtum. Zaten her şeyi biliyordum. Her şeyi hissedebiliyordum. Bu evrende dersimi alabilmem için...”

Sustu. Kahramanımız gülmek için dudaklarını ısıırıyordu. Bu ucuz cümleler de neyin nesiydi, neden bu kadar ahmakça bir şey dinliyordu hiçbir fikri yoktu. Kalkmak üzere hazırlandı.

Kadın çantasından sıkıca sarılı bir şeyler çıkarttı. “Ateş yakmak yasak olmasaydı bu balıkları kızartıp yerdik” dedi. Şu an gerçekten mahallenin bir delisine çattığını düşündü. Biraz huzursuz olmaya başlamıştı doğrusu.

Kadın soğukkanlılıkla hızlıca ayağa kalkıp balıklardan birini sarılı paketten çıkarttı ve çıplak eliyle tuttu. Balık hayattaydı, kıpırdıyordu. Büyük de bir balıktı.

Kadın, kahramanın üzerine yürümeye başladı. Hızlıca kalkıp geriye çekildi, oldukça korkmuştu. Elinde canlı balığı hala tutuyordu ve sert bir hamle yaptıktan sonra onu sıkıştırdı. Aşırı güçlüydü.

Kadının elinden kurtulamadı. Öleceğini, cüzdanını ve telefonu kaybedeceğini düşündü. Her şey bu kadar pamuk ipliğine bağlıydı işte. Güvende olduğunu düşünsen de üzerinde daima birkaç göz vardır. Bunu hep biliyordu. Belki bu absürt olayı sorumsuzluk yapmasa ya da ağaç dibine uzanmasa yaşamayacaktı. Uyanık olsaydı kadını gördüğünde kalkıp gidebilirdi. Belki gülümser, iyi akşamlar derdi. Gitmiş olurdu işte. Bunları düşünmenin bir anlamı yoktu. Ne kadar her şeyi önceden tasarlasa da bunu tasarlayamamıştı. Pişman olmanın yeri ve zamanı değildi.

Kendini savunmak için tüm gücünü kullanmış, elinden geleni yapmış ve bitkin düşmüştü. Takdir kime kaldıysa kalmıştı artık. Panikten bacakları titriyordu. Kadın elindeki balığı yere bırakmış, balık ise çırpınmaya devam ediyordu. Elleriyle çenesine kemiklerini kıracak gibi baskı yapıyordu. Darp mı edilecekti, eşyaları mı çalınacaktı bilmiyordu. Tek bildiği şey, bu işlerin böyle yapılmayacağıydı...

Kadın sonunda kahramanın ağzını açmayı başardı. Bu güçleşmeden sadece kuru yaprak sesleri geliyordu. Kimse ses çıkarmıyordu. Kadın ona doğru davranıp balığı boğazından yemek borusuna doğru itti. Neye uğradığını anlamadı. Birisinin boğazını keseceğini düşünürken bu absürt şey başına gelmişti. Bu suratsız kadın, ona bir akşam üzeri saldırıp bir tuzlu su balığını zorla yutturmuştu.

Kadın hiçbir şey olmamış gibi yerine oturup çayını içmeye devam etti. O ise yerde tepinerek, öğürerek, bağırarak kadına ne yaptığını soruyordu. Midesi o kadar bulanmıştı ki çaresizlikten ağlamaya başladı. Kusamıyordu.

Sadece histerik bir şekilde ağlayıp bağırabiliyordu. Kadının hala umurunda değildi. Kimse de bu bağırıışları duyup gelmiyordu. Nefes almaya çalışıp doğrulmaya çalıştı. Kadına saldıracaktı.

Akabinde vücudunu baştan aşağı saran, dehşete düşüren bir şey hissetti. Midesinde balığın yaşamaya ve hareket etmeye devam ettiğini hissetti. Balık solungaçlarını çırpıyordu. Midesine vuruyordu. Dizlerinin üzerine çöktü. Bu kadar can sıkıcı, tuhaf ve mide bulandırıcı bir hisle nasıl baş edeceğini bilemedi. Öğürmeye devam etti. Ayağa kalkamıyordu. Nefes alamıyordu. Balığın hareket ediyor olması ve bunu hissetmesi dayanılacak şey değildi. Ağzının içinden akan acı salyalarının sıcaklığını hissediyordu. Burnu akıyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki vuruşlarını kulaklarında ve boğazında hissediyordu. Kusamadığı için yarı baygın toprağın üzerine yattı. Nefes alması her saniye zorlaşıyordu.

Gözlerini açtı. Hava çok soğuktu ve kararmaya başlamıştı. Midesinin olduğu yere dokundu. Kıpırdayan bir şey hissetmedi. Terlemiş, sıırılsıklam olmuştu. Ayağa kalktı, kadın gitmişti. Ona dair hiçbir şey yoktu. Sadece iki adım ötede kendi paltosu ve eşyaları vardı.

Uykuya mı daldım yoksa rüya mı gördüm diye düşündü ama o öyle birisi değildi. Ne olduğunu anlaması mümkün gibi durmuyordu. Dakikalarca eli midesinde bir pozisyonda oturdu. Bir hareket bekledi. Nefes almadan kalp atışlarını ve midesini dinliyordu. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir hareket yoktu. Hiç bu kadar korkmamıştı. Hiçbir şey bu kadar gerçekçi değildi.

Eşyalarını topladı, zorla nefes alarak deniz kenarına doğru yol aldı. Deniz boyunca yürüdü, yürüdü...

Daha önce güneşi hiç bu kadar görmek istememişti. Neden kimse gelmemişti? Bu kadın kimdi? Rüya mı görmüştü?

Deliriyordu. Tam anlamıyla deliriyordu.

İnsanın kendi aklından şüphe ediyor olması, rüya ve gerçeği ayıramıyor olması kelimelere dökülmeyecek kadar korkunç bir şeydi. Hisler, rüyalar, tutkular, korkular artık doya doya yaşanacak şeyler değil de tok karnına zorla yemeye çalışılan yemekler gibiydi.

Ayakları, parmakları, burnunun ucu donarak şehir merkezine doğru yürüdü. Dudaklarının kenarları kuruydu. Çok acıyordu. "Zorla açılmaktan." diye düşündü. Bu grotesk olayda bir gerçeklik payı olabilir miydi bilmiyordu. Belki hiç bilemeyecekti.

Bir apartmanın kapısında kendi yansımasını gördü. Başka bir boyuttan bir yaratık görmüşçesine afallamış bir ifadesi vardı. Üzerinde boğuşmadan kalan yaprak ve toprak parçaları vardı. İnsanların ona kaçamak bakışlar atmasının o kadar da acayip olmadığını düşündü.

Eve gitmek istemedi. Eve giderse yatağında dönüp duracak, korkusundan ışığı bile kapatamayacak, bir sürü kâbus görecek. İlk defa çevresinde tanımadığı insanların olmasından hoşnutluk duydu. Ne yapacağını ve nereye gideceğini bilmiyordu. Midesi bulandı. Aniden elini panikle midesine götürdü.

Hastaneye mi gitseydi? Böyle bir şeyi polise ya da hastane personellerine anlatamazdı. Ya deli olduğunu ve hezeyan geçirdiğini düşünselerdi? Evine bir daha asla dönemez ve bir merkeze yatırılırdı. Sonra herkes onun etrafında toplanıp bir sürü çiçek bıraktıktan sonra onun da dahil olmak zorunda olduğu toplu acıma seansları gerçekleştirirlerdi. Böyle bir şey asla olamazdı.

Bütün gece şehir merkezinde dolandı. Önünden bir grup insan geçene kadar hipotermi geçirdiğini düşündü. Bu insan grubunu detaylı bir şekilde inceledikten sonra o kadını gördüğünü zannetti.

Bu sadece anlık bir düşünceydi.

Korktu. Gerçekten hezeyan olabilirdi bu. Kadınlardan birinin profilini görünce vücudu bir yay gibi gerildi. Ayağa kalkıp adımlarını hızlandırdı. Kalbi yine kulaklarında atıyordu. Daha da hızlanarak tanıdığını düşündüğü kadının omzunu sıkıca kavradı.

Kadın tiz bir çığlık attı.

Kadını kendine çevirdi ve onunla göz göze geldi.

İrem Genkertepe

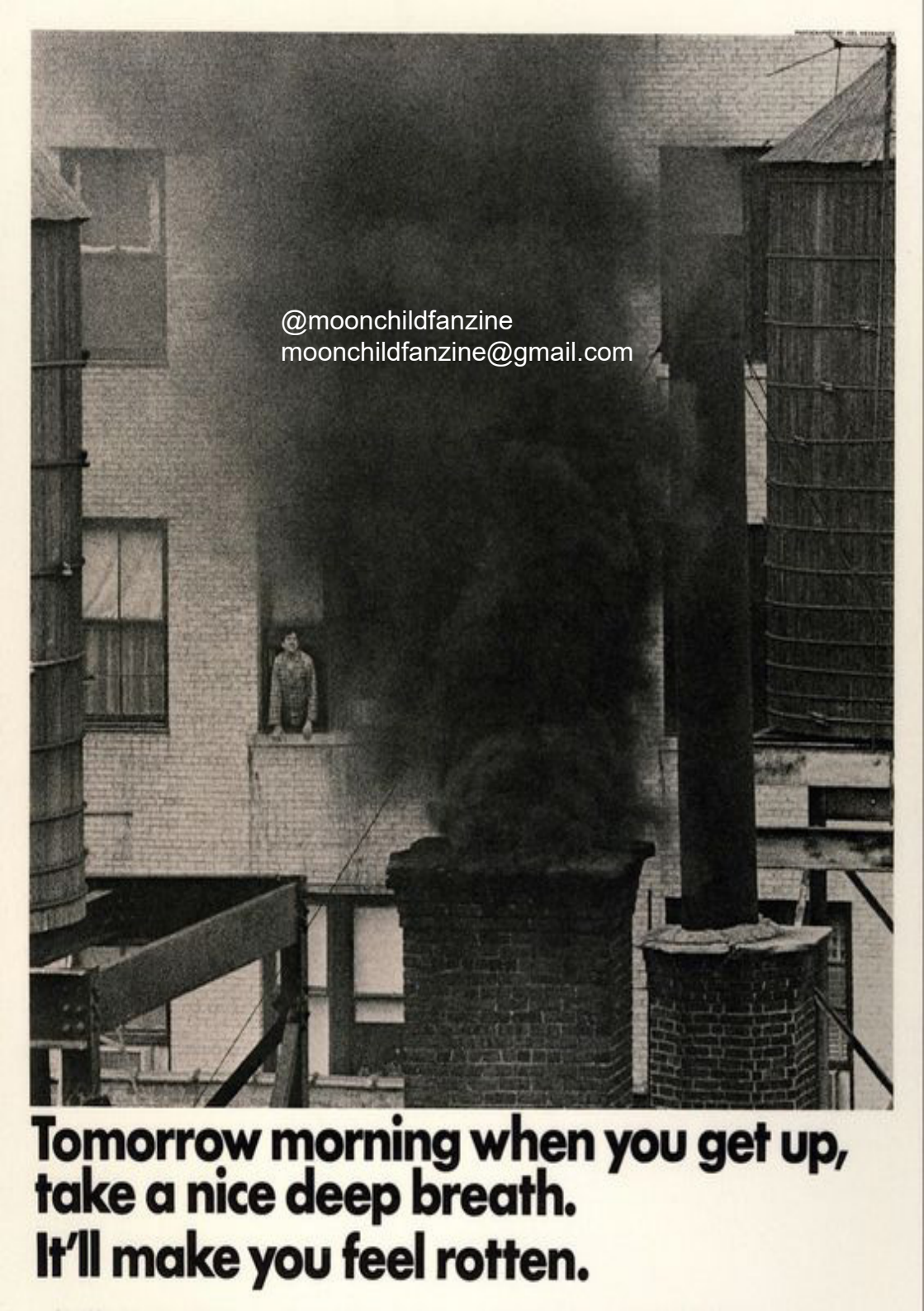
“Something in me will save me
from utter ruin no matter what
comes.” 30

Yine

Yine hüznün denizinde boğulmadan
Yetim kalmış özlemlerimle
Doludizgin martılarla buluşup
Dipsiz sırların gölgesinde
Yaşanmayan değer bulunan her şeyi
Sımsıkı avuçlarımda tutup
Belki rengarenk gökkuşağıyla
Belki göğe yükselmiş uçurtmalarla
Göğüs kafesimde sıkışmış umutlarımla
Bilinir bilinmez diyarlarda buluşuyorum

Yine hiçliğe meydan okuyorum.

RK

A black and white photograph of a tenement building. A person is standing on a fire escape in the middle ground. Thick smoke is rising from two brick chimneys in the foreground. The building has multiple windows and a fire escape on the left side. The overall atmosphere is gritty and industrial.

@moonchildfanzine
moonchildfanzine@gmail.com

**Tomorrow morning when you get up,
take a nice deep breath.
It'll make you feel rotten.**